

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **M. D.**, zastoupen Mgr. Jiřím Cihlářem, advokátem se sídlem Klokotská 103/13, Tábor, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 5. 2023, č. j. 60 Ad 9/2022-116,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jiřímu Cihlářovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 146 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 10. 2021, č. j. X, žalovaná zamítla žádost žalobce o přiznání invalidního důchodu pro nesplnění podmínek stanovených v § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „ZDP“), konkrétně z důvodu nezískání potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod v rozhodném období. Pro účely tohoto rozhodnutí žalovaná vycházela z posudku o invaliditě ze dne 7. 9. 2021, dle kterého je možné žalobce považovat za invalidního v prvním stupni ode dne 10. 7. 2019.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí námitkami. Rozhodnutím ze dne 6. 4. 2022, č. j. X (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaná námitky zamítla. Pro účely tohoto rozhodnutí vypracoval posudkový lékař žalované posudek o invaliditě ze dne 7. 2. 2022, ve kterém ve shodě s předchozím posudkem stanovil datum vzniku invalidity v prvním stupni k 10. 7. 2019.

II.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí žalované bránil žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“), který žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), kterou následně doplnil. Stěžovatel souhrnně dovozuje, že zákonem stanovené podmínky pro přiznání invalidního důchodu splňuje. Podle jeho názoru žalovaná především nesprávně stanovila datum vzniku invalidity. Stěžovatel dále v kasační stížnosti obsáhle poukazoval na vady v postupu žalované a krajského soudu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s napadeným rozsudkem krajského soudu. Setrvala na svém předchozím stanovisku, že nárok na invalidní důchod stěžovateli nevznikl, neboť nesplnil zákonnou podmínku získání potřebné doby pojištění. Žalovaná proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti uvedené novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34). Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že v dané věci rozhodoval samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Návazně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021-50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021-44, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021-21, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021-45 atp.). Z uvedené judikatury vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[10] V posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Danou věc naopak posoudil v souladu s konstantní judikaturou, od které kasační soud neshledal důvod se odchýlit.

[11] Podstata kasační stížnosti spočívá v posouzení správnosti určení data vzniku invalidity stěžovatele. Stanovení data vzniku invalidity patří k zásadním posudkovým závěrům, a to s ohledem na jeho význam pro posouzení podmínek vzniku nároku na invalidní důchod. Datum vzniku invalidity by mělo být objektivně a přesvědčivě odůvodněno. Vznik invalidity je totiž základním a výchozím předpokladem pro vymezení rozhodného období, v němž se zjišťuje, zda žadatel o dávku získal potřebnou dobu pojištění, a také pro stanovení data, od něhož je důchod přiznáván (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2011, č. j. 4 Ads 118/2010-174, ze dne 19. 8. 2004, č. j. 3 Ads 6/2004-47, č. 404/2004 Sb. NSS, či ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012-15).

[12] Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stanovení dne vzniku invalidity je otázkou odbornou (medicínskou), a proto rozhodnutí soudu závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže sám učinit

úsudek o této otázce (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 Ads 61/2013-34, ze dne 24. 1. 2022, č. j. 2 Ads 9/2020-22 atp.). Posouzení invalidity, data jejího vzniku, trvání či zániku je v kompetenci posudkových komisí zřízených Ministerstvem práce a sociálních věcí. Soud totiž nemá a ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 3 Ads 266/2015-48, ze dne 13. 12. 2018, č. j. 5 Ads 202/2016-29, ze dne 11. 10. 2023, č. j. 7 Ads 39/2023-22, či ze dne 29. 11. 2023, č. j. 7 Ads 179/2023-26 atp.). Úkolem správních soudů je vyhodnotit, zda je posudkový závěr posudkové komise náležitě, přesvědčivě a srozumitelně odůvodněn (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003-61, ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 Ads 12/2013-22, ze dne 11. 10. 2013, č. j. 4 Ads 42/2013-43, ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 Ads 116/2014-46, či ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Ads 17/2017-15).

[13] V dané věci byly vyžádány celkem čtyři odborné posudky. Ve správním řízení byly vyžádány dva posudky (ze dne 7. 9. 2021 a ze dne 7. 2. 2022), přičemž oba stanovily datum vzniku invalidity v prvním stupni ke dni 10. 7. 2019. Pro účely soudního řízení si krajský soud vyžádal vypracování posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště České Budějovice (dále též „PK MPSV České Budějovice“) ze dne 6. 9. 2022 a následně za účelem ověření závěrů stran data vzniku stěžovatelovy invalidity též revizního posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště Brno (dále též „PK MPSV Brno“) ze dne 15. 2. 2023. Obě posudkové komise shodně stanovily datum vzniku invalidity žalobce v prvním stupni k 10. 7. 2019, tedy ke stejnému datu, ze kterého vycházela i žalovaná. Posudkové hodnocení provedené ve správním a soudním řízení se tedy stran stanovení data vzniku invalidity stěžovatele v prvním stupni nijak nelišilo. Jako hlavní příčinu stěžovatelova nepříznivého zdravotního stavu v roce 2019 až 2021 stanovili posudkoví lékaři srdeční postižení dle kapitoly IX oddílu A položky 1b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míra poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále též „vyhláška o posuzování invalidity“). Míru snížení žalobcovy pracovní schopnosti pak v těchto letech stanovili na 35 %, což odpovídalo prvnímu stupni invalidity. Stran stěžovatelových dřívějších psychických potíží PK MPSV České Budějovice a PK MPSV Brno shodně uvedly, že z pohledu posuzování invalidity tyto problémy převážily nad tělesnými až později, a dále podrobně vysvětlily důvody, pro které stěžovatelovy psychické problémy v roce 2010 a 2017 odpovídaly spíše dočasné pracovní neschopnosti a nikoliv invaliditě. Kasační soud v této souvislosti ve shodě s krajským soudem konstatuje, že pro závěr o dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu je nutné, aby byl zdravotní stav posuzované osoby dostatečně ustálen, neboť dle § 26 ZDP se za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav považuje *zdravotní stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významné pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než 1 rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než 1 rok*.

[14] I podle názoru kasačního soudu se posudkové komise zabývaly všemi relevantními okolnostmi a tyto posoudily a odůvodnily logickým a vnitřně bezrozporným způsobem. Posudkové komise v soudním řízení ve svých posudcích velmi obsáhle a podrobně zrekapitulovaly odborné lékařské nálezy, z nichž vycházely. Vycházely přitom mj. i z lékařské dokumentace předcházející datu, k němuž posudkové komise shledaly

pokračování

u stěžovatele vznik invalidity v prvním stupni (tj. psychiatrická vyšetření v roce 2010, zprávy z hospitalizace a psychiatrické vyšetření v roce 2017 a zpráva z hospitalizace v roce 2018). Zohlednily přitom i další stěžovatelem akcentované podklady, vč. zdravotní dokumentace vyhotovené jeho praktickou lékařkou, jakož i zprávy z doby stěžovatelova pobytu ve věznici. PK MPSV České Budějovice i PK MPSV Brno v podstatných rysech potvrdily závěry obsažené v posudkových hodnoceních provedených ve správním řízení, ze kterých při posouzení žádosti o přiznání nároku na invalidní důchod vycházela žalovaná. Ta přitom důkladně zkoumala i splnění dalších podmínek pro přiznání nároku na vznik invalidního důchodu. S ohledem na řádně stanovené datum vzniku invalidity stěžovatele v prvním stupni (viz výše) žalovaná správně dovodila, že stěžovatel nezískal potřebnou dobu pojištění v rozhodné době. Z osobního důchodového listu stěžovatele totiž vyplývá, že v rozhodném období od 10. 7. 2009 do 9. 7. 2019 získal pouze 1 rok a 234 dnů doby pojištění namísto potřebných 5 let. V rozhodném období od 10. 7. 1999 do 9. 7. 2019 pak získal pouze 7 roků a 174 dnů doby pojištění namísto potřebných 10 let. Požadavek na dobu pojištění stanovený v § 40 ZDP stěžovatel tudíž nesplnil, a proto mu invalidní důchod dle § 38 písm. a) ZDP nemohl být přiznán.

[15] Respektována přitom byla i východiska judikatury Ústavního soudu. Ústavní soud např. v nálezu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 4160/16, akcentoval důraz na náležité zjištění data vzniku invalidity. Za situace, kdy jsou závěry v posudcích posudkové komise opakovaně nedostatečné, je podle Ústavního soudu nutné provést další důkazy ke zjištění skutkového stavu (např. znaleckým posudkem). Tak tomu má být zejména tehdy, pokud posudek neodpovídá na všechny položené otázky, resp. jsou mezi posudky rozpory (viz bod V. uvedeného nálezu). Jak již však bylo výše konstatováno, v dané věci byl zdravotní stav stěžovatele shodně posouzen všemi posudky, přičemž mezi posudky nepanují zásadní rozpory. Posudky se shodují na okamžiku vzniku invalidity, jakož i na příčině jejího vzniku.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti, resp. v jejím doplnění ze dne 14. 6. 2023 dále obsáhle poukazoval na nepřezkoumatelnost a vadnost správních rozhodnutí a rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud není názoru, že by rozhodnutí správních orgánů či soudu bylo zatíženo vadami, pro které by bylo třeba přistoupit k jejich kasaci. Podle názoru Nejvyššího správního soudu si závěry správních orgánů a krajského soudu neodporují. Jsou plně přezkoumatelné a srozumitelné (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, či ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, atp.). Stejně tak soud neshledal ani neobjektivnost či jinou vadnost listin, ze kterých vycházela žalovaná či krajský soud. Zdravotní stav stěžovatele byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti diagnózy (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 3 Ads 108/2010-78). Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu dává odpověď i na další námitky. Podjatost žalované či posudkové komise nelze dovozovat pouze z toho, že systémově spadá pod Ministerstvo práce a sociálních věcí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 5 Ads 4/2003, sp. zn. 6 Ads 132/2008, sp. zn. 6 Ads 11/2013, sp. zn. 10 Ads 259/2016, sp. zn. 7 Ads 61/2018, sp. zn. 10 Ads 119/2020,

sp. zn. 10 Ads 364/2021 atp.). Sama skutečnost, že posudková komise je orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí, totiž nezakládá důvod k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů, neboť ta má být garantována složením posudkových komisí předepsaným § 3 odst. 1 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, podle níž jsou členy posudkových komisí vedle pracovníků z řad Ministerstva práce a sociálních věcí rovněž odborní lékaři jednotlivých klinických oborů, tedy osoby odlišné od pracovníků daného ministerstva. Nejvyšší správní soud dodává, že ani z obsahu spisu nezjistil žádný důvod, který by zakládal (obecně tvrzenou) podjatost komise.

[17] V dalších částech svých podání stěžovatel opakovaně zpochybňoval správnost a úplnost posouzení jeho zdravotního stavu, poukazoval na vady před žalovanou atp. K těmto tvrzením soud odkazuje na výše uvedené a dodává, že není názoru, že by v řízení došlo k vadám, pro které by bylo třeba přistoupit ke kasaci rozsudku, resp. správních rozhodnutí. Rozhodnutí žalované má plnou oporu v právní úpravě a obsahu spisu. Žalovaná vypořádala všechny vznesené námitky, přičemž náležitě odůvodnila, z jakých důvodů nebylo lze stěžovateli přiznat invalidní důchod (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 Ads 61/2013-34, ze dne 24. 1. 2021, č. j. 2 Ads 9/2020-22, ze dne 11. 10. 2023, č. j. 7 Ads 39/2023-22, ze dne 29. 11. 2023, č. j. 7 Ads 179/2023-26, ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 Ads 116/2014-46, či ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Ads 17/2017-15 atp.). Nejvyšší správní soud není názoru, že by došlo k nepřipustnému zlehčování zdravotního stavu stěžovatele, resp. k ignorování stěžovatelových zdravotních obtíží. Žalovaná ani krajský soud nezpochybnil, že stěžovatel trpěl zdravotními potížemi i před stanoveným datem vzniku invalidity, avšak tyto potíže nebyly takové intenzity, aby naplňovaly definici dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, neboť měly pouze přechodný charakter, a odpovídaly proto dočasné pracovní neschopnosti (viz výše). Jak již bylo výše uvedeno, posudková hodnocení provedená ve správním a soudním řízení se stran stanovení data vzniku invalidity stěžovatele v prvním stupni nijak nelišila. Shodla se i na příčině stěžovatelova nepříznivého zdravotního stavu. I v dalších ohledech odpovídal postup správních orgánů a krajského soudu judikatuře (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2022, č. j. 10 Ads 116/2022-54, ze dne 15. 11. 2022, č. j. 1 Ads 146/2022-27, ze dne 31. 1. 2023, č. j. 4 Ads 93/2022-24, ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Ads 271/2023-67, či ze dne 20. 12. 2023, č. j. 9 Ads 168/2022-36). Nejvyšší správní soud proto v plném rozsahu přebírá závěry obsažené v rozhodnutí žalované a v rozsudku krajského soudu a v podrobnostech na ně odkazuje. Nejvyšší správní soud proto nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejích argumentací.

[18] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl dle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, avšak jedná se o věc sociální péče, a proto jí na základě § 60 odst. 2 s. ř. s. právo na náhradu nákladů nenáleží. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

pokračování

[20] Stěžovateli byl soudem ustanoven zástupce Mgr. Jiří Cihláš, advokát, v důsledku čehož platí jeho odměnu stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby (převzetí věci a doplnění kasační stížnosti) každý ve výši 1 000 Kč. Podle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 10. 11. 2020, č. j. 6 Ads 209/2019 -62, č. 4115/2021 Sb. NSS, přitom tato zvláštní tarifní hodnota upravená v § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3 advokátního tarifu obecně neporušuje zásadu rovnosti spojenou s právem podnikat a právem získávat prostředky pro své životní potřeby (obdobně viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 4 Ads 342/2020 -20, či usnesení téhož soudu ze dne 24. 11. 2021, č. j. 1 Ads 223/2021 -86, ze dne 25. 2. 2022, č. j. 10 Ads 364/2021 -47). K jinému postupu neshledal soud důvod ani s ohledem na obsah kasační stížnosti a spisu. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za každý úkon právní služby. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 546 Kč. Odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 3 146 Kč bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu